

אור השבת

הדלקת נרות - 17:16

מוצאי שבת - 18:15

* עפ"י זמני ת"א

עלון "אור השבת" מופץ ב-3,000 עותקים ביישובים: חולון, בת-ים, רחובות, ק.קרון, מזכרת בתיה, נס ציונה, כפר בילו.

"והמשכילים יזהירו כזוהר הרקיע"

פרשת כי תשא כוללת נושאים רבים כגון: מחצית השקל, חכיוור, שמן המשחה והקטורת, השבת, הלוחות השניים, ועוד... אך הנושא המרכזי בפרשתנו הוא **סיפור חטא העגל** שחטאו עמ"י ביום הארבעים למתן תורה.

תמיד עולה בפנינו השאלה הנוקבת: היאך ירדו עם ישראל ממצרים ירידה תלולה כל כך - ימים מעטים בלבד לאחר מעמד הר סיני וחטאו בחטא עבודה זרה - חטא העגל?!

אלא, שפרשני התורה מסבירים כי מרבית בני ישראל לא חטאו באותה שעה בחטא הכבוד הזה של עבודה זרה. כך, למשל, מציין ראבי"ע: "חלילה חלילה שעשה אחרון עבודה זרה, גם ישראל לא בקשו עבודה זרה, ולכבוד ה' נעשה העגל. על כן בנה אחרון מזבח לפניו והכריז שיזבחו מחר לכבוד השם, וכן עשו כאשר ציווה".

וכן מציין הרמב"ן: "לא בקשו העגל להיות להם לאל ממיית ומחיה, אבל ירצו שיחיה להם במקום משה, מורה דרכם. וכיוון שראו העם את משה (ברדתו מן החר עם הלוחות), מיד הניחו את העגל ובעטו בו, שהניחו לו לשרפו ולזרות עפרו על פני המים, ולא היה מהם חולק עליו כלל". לאור הבהרות אלו של גדולי פרשני התורה מתברר שמרבית בני ישראל לא בגדו חלילה באלוקי אבותיהם, ועשיית העגל לא באה אלא ליצורך השגת מורה דרך במקום משה, שבטעות היו סבורים שמת. עם זאת היה מיעוט קטן בעם, שמנה שלושת אלפים איש, שעבדו את העגל לשם עבודה זרה - ואתם אנשים באו על עונשם הראוי מידי הלויים נאמנו של משה רבנו.

נשתדל בעז"ה לתקן את הרושם שהשאירו אבותינו בעוון זה ונרבה בקידוש ה' בעולמו.

שבת שלום!

"ביני ובין בני ישראל"

אות היא לעולם"

כל מצוות שנתן

להם הקב"ה

לישראל

נתן להם בפרהסיא

(בגלוי),

חוץ משבת

שנתן להם בצנעה

(בחשאי). שנאמר

"ביני ובין בני

ישראל"

~ ר' יוחנן בשם רשב"י ~

סיום מסכת משניות: סיום מסכת משניות (עם פירוש ברטנורא) נחשב כסעודת מצווה ופטר מתענית בכורות רק למסיים עצמו ולא לשומעים.

להבין ולהשכיל: אין סיום מסכת פטר מתענית בכורות אלא דוקא אם למד את המסכת בהבנה, אבל בקריאה בלבד לא מועיל. ויש לדעת כי בקריאת דברי תורה בלי הבנה אינו מקיים מצוות תלמוד תורה. **מסכתות קטנות. חומש. נביא:** סיום מסכתות קטנות, כמו מסכת סופרים או מסכת כלה, מועיל לפטור מהתענית. וכן חומש אחד או נביא אחד ובלבד שילמד בהבנה, ולא בקריאה בלבד.

בכור קטן: יש נוהגים שהאבא מתענה עבור בנו הבכור כשהוא קטן. ואמנם, גם במקומות שלא נהגו כן, טוב שהאבא ישתתף בסיום מסכת עד שיגיע בנו לגיל מצוות. ובאופן שהאבא בעצמו בכור, המנהג בהרבה קהילות שהאימא מתענה בעבור בנה. וטוב שתתדל להשתתף בסיום מסכת, ובזה תפטר מהתענית.

אבל: מותר לאבל בתוך שנה להשתתף בסעודת סיום מסכת, כיוון שזו סעודת מצווה, אבל בתוך שבעה אין להקל. ואם הוא חלש וקשה לו התענית ויבוא להתבטל מסדר ליל פסח, יפדה את התענית בצדקה, דהיינו שייתן מחיר סעודה אחת לעניים ורשאי יהיה לאכול.

מתוך
יזקט י'סף

פינת ההלכה

תענית בכורות

לפרסם את הנס: נהגו הבכורות הזכרים הבריאים להתענות בערב פסח, זכר לנס שהציל הקב"ה את בכורי ישראל בשעה שנגף את בכורי מצרים במכת בכורות.

חולה: בכור שיש לו איזה חולי שהוא או כאבי עיניים, פטר מלהתענות, שבמקום חולי וצער לא גרו רבותינו להתענות. **סעודת מצווה:** בדורות אלו, שירדה חולשה לעולם, נהגו להפסיק את התענית ע"י השתתפות בסעודת מצווה כסיום מסכת, ברית מילה, פדיון הבן, בר מצווה שחל בזמנו בערב פסח וכדו'.

על כן הבכורות יתחילו להתענות מהבוקר, ולאחר שישתתפו בסעודת מצווה הריהם פטורים מן התענית ורשאים יהיו לאכול כל היום. כדי להיפטר מהתענית צריך לכתחילה שיטעם הבכור לפחות כזית מסעודת המצווה.

זכות הלימוד בעלון להצלחת "דפוס יעזב" - עיצוב והדפסה."

רח' הרצל 155, רחובות 072-3444431 - 06

"ה' רועי לא אחסר"

~מִצְוַת הַיּוֹם~

"ויאמר ה' אל משה קח לך סמנים נטף ושחלת וחלכנה סמנים

ולכנה זכה בד בבד יהיה"

פרשה זו מדברת בפיטום הקטורת שאנו אומרים אותה בכל יום בשחרית ומנחה. וכאן המקום לבאר את מעלת הקטורת כמה גדולה היא.

אמר ר' שמעון בר יוחאי: "אילו ידעו הבריות כמה גדולה מעלת פיטום הקטורת לפני הקב"ה היו לוקחים כל תיבה ותיבה של פיטום הקטורת ומעטרים אותה ושמים אותה על הראש כעטרת של זהב. וכל האומר כל יום פיטום הקטורת בשחרית ובערבית בנחת, תיבה בתיבה, שלא מדלג אפילו על תיבה אחת, ומבין את מה שהוא מוציא מפיו, יינצל מכל מיני מאורעות רעים ומהרהורים רעים וממיתה רעה, ויהיה מובטח כל אותו יום שלא יגיע לו שום נזק, ויינצל מעונשי הגהנום, ויהיה לו חלק בעולם הבא."

וחס וחלילה בזמן מגפה אין רפואה טובה יותר מפיטום הקטורת. וזו הייתה המתנה שנתן מלאך המוות למשה רבנו כשעלה לרקיע לקבל את התורה, שנעשה ידידו וגילה לו סוד זה של הקטורת שמסוגלת לעצור המגפה. וכן האמירה בפה עוצרת את המגפה.

מעשה היה כחכא אחא ושמו רב אחא שהלך לעיר אחת שנקראה טרשא ונתארח אצל בעל בית אחד. ובעיר זו פשטה מגפה קשה שבעת ימים רצופים. וכשראו בני העיר את ר' אחא כשהוא בא. אמרו זה לזה: "נלך אצל החכם הזה שבא מחוץ לעיר ונראה אם יש לו תקנה לצרה זו". הלכו אצלו ואמרו לו: "דע רבנו! שיש בעיר מגיפה זה שבעה ימים והיא הולכת ומתגברת. שמא יעשה רבנו עצה לפורענות זאת!"

זכות הלימוד בעלון לרפואת; הרב דוד בן סעדיה, שולמית בת חממה יונה, דורית בת גאולה, דינה בת דיאמנפה, פיבי בת תמר, מול בת כוכבה, ברכה בת חביבה, שקד חיה בת אסנת, עליזה חסיה בת מול, הדסה בת תמר, ר' יצחק חיים בן שרה טובה. ישראל בן חנה.

פינת האמונה

~מִצְוַת הַיּוֹם~

לתת את הנשמה...

אנו זוכים ללמוד ביחד על סוגיית 'חיי תורה',

ובעזרת ה' יתקיים בנו חתוב: "עץ חיים היא למחזיקים בה"

חיים נלמד מי ראוי לפרש את דבר ה' - התורה שבכתב?

האם אנו ראויים או שרק לחכמי ישראל ניתן כוח זה?

"הבנתי שחייב להיות פירוש מאת ה' לתורה הכתובה", אמר דוד, "אבל זמה שחכמים יהיה כוח לפרש יותר מאשר... ז': מי אשר שהפירוש שלהם הוא הנכון?"
"משה קיבל תורה מסיני ומסרה ליהושע..." מכיר את המשנה הזאת? "שאל ליאור. "ודאי!" ענה דוד.

"מה הוא מסר לו?" "את התורה שבכתב." "האם לא כל ישראל קיבלו אותה?..." "אאה...נכון..." "מה שמשה מסר ליהושע וכך מדור לדור זה את התורה שבעל פה.

זאת אומרת את העקרונות ללימוד התורה והפירושים שניתנו מאת ה'. זה נמסר מדור לדור, מרב לתלמיד, עד לימינו אנו. גדולי התורה שבדור והישיבות הם אלו שממשיכים לקבל את התורה שבעל פה ולמסור אותה.

אמר להם: "נלך לבית הכנסת ונתפלל לפני השי"ת שיעצור בעד המגפה הזאת". ובעוד הולכים לבית הכנסת הלכו ובאו אנשים וסיפרו שהמגפה הולכת ומתגברת. ופלוני ופלוני מתו ופלוני ופלוני גוססים.

אמר להם רב אחא: "מאחר שהפורענות קשה והזמן דוחק, לא נלך להתפלל, אלא תעשו כפי שאני אצווה אתכם - בחרו מביניכם ארבעים אנשים, מן המובחרים שבכם, שאתם מכירים בהם שהם יראי שמים ואני ביניהם, ונלך לארבע רוחות העיר, עשרה אנשים לכל צד, ותאמרו מלב ונפש פיטום הקטורת ופרשת הקורבנות, ובעזרת ה' תוסר המגפה."

והם הלכו ועשו כן בארבע רוחות העיר, עשרה אנשים לכל צד, ואמרו פיטום הקטורת שלוש פעמים. ואחרי שעשו כן אמר להם רב אחא: "הבדילו כמה אנשים מביניכם וילכו לבתים ששם שוכבים חולים וגם שם יאמרו, וכשייגמרו יאמרו שלוש פעמים שלושה פסוקים אלו, והם: "ויאמר משה אל אהרון קח את המחתה ותן עליה אש...ויקח אהרון כאשר דבר משה וירץ... ויעמוד בין המתים והחיים ותיעצר המגפה". והם הלכו ועשו כדבריו ובטלה המגפה באותו מקום ואף נתרפאו אותם שהיו קרובים למיתה.

ואז שמעו בת קול האומרת למזיקים כדברים האלה: "היעצרו למעלה ואל תרדו למטה לעשות שום נזק בעיר הזאת, לפי שדין של מעלה אינו שולט בעיר הזאת כיוון שהם ראויים שיבטלו". ואחרי כל זה נרדם רב אחא מרוב חולשה, ושמע שאומרים לו בחלמו: "כשם שביטלת מן העיר את המגיפה, כן תעשה להחזירם בתשובה, שזה בלי זה אינו מועיל כלום, שבהיותם אנשים רעים נגזרה עליהם גזירת המגפה.

הלך רב אחא וסיפר הדברים לאנשי העיר והחזיר את כל אנשי העיר בתשובה שלימה, ואז שינה רב אחא שם העיר שהייתה נקראת 'טרשא' וקרא לה 'מתא מחסיא', היינו, עיר הרחמים, שריחם הקב"ה על העיר הזאת וביטל ממנה הגזירה הרעה. וזה ששינה שם העיר שייזכרו האנשים כל הזמן את אותה הגזירה הרעה שנגזרה עליהם על מעשיהם הרעים ולא יחזרו לכך עוד.

זכות הלימוד בעלון להצלחת ציפורה בת יוסף צבי הי"ד

הם קיבלו מהדור הקודם את הפירוש האמיתי של התורה, הפירוש שה' נתן כדי שנבין את תורתו ונוכל לחיות על פיה. למה דווקא על ידי חכמים? הקב"ה בחר למסור את הפירוש לתורתו לאלו שמוסרים את נפשם עליה. אלו שמשקיעים את חייהם בלמוד ולחיות את דבר ה', לברר כל פרט, לעמול בכל דבר שאמרו רבותינו הראשונים.

התורה איננה נמסרת על ידי מי שיש לו רק שכל מבריק חיכרון מצוין, אל על ידי מי שגם עבד על מידותיו, זיכך את עצמו, התמלא ענוה וחסד, והוא בעל עין טובה על המציאות, אוהב ואהוב על הבריות. רק אם הוא אדם שיש בו שילוב של לימוד מעמיק ונפש טהורה - התורה נמסרת על ידו. הוא מרגיש אחריות עצומה על כתפיו בהבנת התורה. אותו שואלים את השאלות הקשות כמו ענייני פיקוח נפש והתרת עגונות, ולו יש סיעתא דשמיא ורוח ממרום להצליח בפירושו לתורה ובפסיקתו.

כל אחד יכול וצריך ללמוד תורה, אבל היכולת לחתור לאמת המוחלטת ולמסור את דבר ה' מדור לדור, מסורה לגדולי התורה ולבני הישיבות, המוסרים נפשם על התורה."

כַּסְבֹּעַ הַכַּא שְׁמַע עַל כּוּחַי שֶׁל חַכְמֵי יִשְׂרָאֵל לְצַדֵּק זְכוּת

וּתְקַטַּת וּחְשִׁיבוֹתַי שֶׁל תְּקַטַּת אֵלֶי כַּכְּבִי לְצַמּוֹר עַל תּוֹרַת ה'

"ועיני משמרת צממרת"

חפשו אותנו ב-

"אור השבת"

זכות הלימוד בעלון לעילוי נשמת שלומית שפרה בת מובה ניסל, יוכבד בת סעדיה, אמיתי אלימלך בן ליאח, שמעון בן יששכר רב כהן, אברהם בן לאה, נעמה בת אבישג, יפית בן מרים, משה מרלי בן חווה, אסתר בת מרים, יאיר בן נחלה, יוסף בן קריספין, הדס בת אביבה, מובה בת ימימה, ר' יוסף אמואל בן עישא, הרב יצחק חיים הלוי בן משה יוסף יוסף יוסף

השבת נעסוק בנושא: חיתר עסקה

עסקה בריבית אסורה היא, מדאורייתא. חיתר עסקה הוא כלי משפטי שתחילתו בזמן התלמוד, ומטרתו לבנות עסקה כלכלית מותרת, במקום שבו חל איסור ריבית: הנותן והמקבל הופכים להיות שותפים לעסקה, שאם תצלח- נקבעים רווחיה מראש ומחולקים בין הצדדים, ואם לא תצלח- יכול המקבל תיאורטית להיפטר מן החבות על ידי שבועה חמורה בבית דין, או הבאת שני עדים כשרים שיעידו על כל מכלול עסקיו של הלווה. בפועל קשה לעמוד בדרישה הראייתית, משום שיהודי נרתע מן השבועה החמורה וקשה מאוד למצוא שני עדים שיעידו על כלל עסקיו, ולכן הביא הכלי המשפטי של חיתר עסקה לכך שהרווחים שסוכם עליהם ישולמו בפועל. האיסור על עסקה בריבית חל על הלווה ועל המלווה כאחד (רש"י סנהדרין כה, עמ' א', ד"ה לוח בריבית).

תחילה ראשי הבנקים לא קיבלו על עצמם, לראות בהיתר עסקה הסכם מחייב, כולל לעניין דיונים בבתי המשפט, וכן שלא יטענו שהם רואים בהיתר עסקה "מסמך דתי". מצב זה, הפך חיתר העסקה להיות חסר ערך, ואין הוא מציל את הבנקים ולקוחותיהם מאיסור ריבית. לאחר שיצאו הודעות מטעם פוסקים מובהקים, הצהירו רוב מנהלי הבנקים בישראל וראשיהם, שהם רואים בהיתר עסקה מסמך מחייב משפטית. אולם גם לאחר פרסום הצהרה זו, לא נעלמה הבעיה העולה מכיוון המערכת המשפטית. קיים חשש, שעל-אף הצהרת הבנק והתחייבותו, השופטים יסללו דרך כלשהי להוציא משטר העסקה את נשמת אפיו.

לסיכום: "חיתר עסקה", פותח במשך הדורות, והביא לביטולו של איסור ריבית הלכה למעשה. בו בזמן, המגמה הרווחת- הן בפסיקת ההלכה הן בביהמ"ש, היא לראות בו מנגנון תיאורטית שלמעשה לא ניתן להסתמך עליו. לפיכך יש לתור אחר פתרונות אחרים כדי למנוע מהציבור איסורי נשך וריביות.

בסייעתא דשמיא, השבת נתחיל בלימוד פרק שישי, יהיר שנזכח להתרחק מלשון הרע ונזכח לאהבת חנם וביאת גואל צדק מחרה.

הלכות לשון הרע, פרק שישי, סעיף א'

שמיעת לשון הרע: התורה אוסרת לשמוע לשון הרע. המקשיב לדברי גנאי שמספרים על הזולת, אף אם בליבו אינו מאמין לדברים, עובר על איסור שמיעת לשון הרע.

שלמה ראה חברת אנשים המושוחחים בערנות רבה והתרישם כי הם עוסקים בנושא מאוד כוענין. סקרנותו גברה והוא הצטרף אליהם, למרות שידע כי הדברים שישמעו יכללו לשון הרע ודמיונות. את מצופו שייסר אותו על כך הוא הרגיע במחשבה: "אני מוילא לא אמין למה שהם מספרים, אני הולך לשמוע את שיחתם לשם הסקרנות בלבד". גם אם שלמה קיים את אשר חשב ולא האמין לדברי הגנאי ששמע, הוא עבר על איסור לשון הרע.

ראוי לכל אדם להזהר תמיד משמיעת סיפור המתחיל במשפט כמו "שמע! יש לי משהו מצחיק לספר לך על פלוני". סיפור כזה יכול, בדרך כלל לשון הרע.

לעת זקנתו לקח ה"חפץ חיים" באוזניו ושמיעתו נחלשה. באחד הימים, שאל אותו הגאון ר' מאיר שפירא זצ"ל, ראש ישיבת חכמי לובלין, מדוע אינו דורש ברופאים על דבר שמיעתו הלקויה, אולי יהיה באפשרותם לעזור לו כדי שיתטיב שמיעתו. ענה לו ה"חפץ חיים": "בעזרת ה' יש ביכולתי להתאפק ולהימנע מדבר לשון הרע, אבל בנוגע לשמיעת לשון הרע אין הדבר תלוי בי אלא באחרים. לכן מוטב להישאר במצבנו, כי אם מישהו ירצה לומר לי דבר נחוץ, הוא ירים את קולו כדי שאשמע אותו, ואף אחד לא יתאמץ כ"כ ליצוק לשון הרע לתוך אזני".

שו"ת מהפרשה

ר' עזרא מלום

שאלות

1. מה רמוז במילה מחצית השקל?
2. כמה סממני קטורת היו?
3. א. לאיזה סממן מהקטורת היה ריח רע?
ב. מדוע הוא נכלל בקטורת?
4. אני מסממני הקטורת. קצץ זנבי ותקבל עוף פורת. מי אני?
5. איזה קטע מהקידוש של שבת מקורו בפרשתנו?
6. "ויתן למשה בהר סיני שני לוחות אבנים". אלו שמות נוספים ידועים לך למדבר סיני?
7. מה משמעות השם "סיני"?
8. בחטא העגל קרא משה "מי לה' אליו". איזו אישיות היסטורית מפורסמת השתמשה בקריאה זו?
9. אני בן בקר המוזכר בפרשה. קפד ראשי ותקבל מושג ימי. מי אני?
10. איזה כינוי ניתן לתרומת מחצית השקל?
11. הוא מהסממנים וגם כינוי למזור מתחלואים. מי אני?
12. אנו תבלינים לאוכל ושמנו כשני סממנים מהקטורת. מי אננו?
13. איזה מעשה מפרשתנו מזכיר את פורים?
14. מאיזה שבט היו: א. בצלאל ב. אהליאב?
15. מדוע נבחרו דווקא בצלאל ואהליאב למלאכת המשכן?

תשובות...

1. אות אמצעית צ"= צדקה. מצידיה: חי ובקצוות אותיות מת (=הקרוב לצדקה הוא החי).
2. 11 סממנים.
3. א. חלבנה. ב. כדי ללמדנו שצריך לצרף גם את פושעי ישראל לתפילות ולתעניות!
4. ציפורן, ציפור.
5. "ושמרו בני ישראל את השבת..וביום השביעי שבת וינפש". (לא, י"ח)
6. לפי הגמ' שבת דף פ"ט: צין, פארן, קדמות, חורב.
7. סיני= שמחנו ירדה שגאה לאומות העולם וגם הר שבו נעשו ניסים לישראל (שבת פ"ט).
8. מתתיהו במלחמת החשמונאים.
9. עגל, גל.
10. כסף הכיפורים.
11. צורי.
12. כרכום וקינמון.
13. משה חבש מסיכה: "ויתן על פניו מסווה". (ל"ד, ל"ג)
14. א. יהודה ב. דן.
15. א. כדי להראות שלכל השבטים יש חלק במשכן, הן למובחר שבהם (-יהודה) והן לפחות שבהם (-דן) [רש"י]. ב. מקדש ראשון נבנה ע"י שלמה, שהיה משבט יהודה וע"י חירם מלך צור, שאימו הייתה משבט דן.

"והיו עיניך רואות את מורדך"

הרב יוסף חיים זוננפלד זצ"ל

וליתר בטחון ביקש מהם פיסת נייר ורשם עליה את חתימתו למזכרת ולדוגמא. במסרו את ההמחאה על הסכום הנכבד לידי האישה, הורה לה שתלך לפדות את ההמחאה למחרת בבוקר.

כל העניין נראה לאישה ההמומה תמוה ומוזר. מה ראה הזקן הזר הבלתי מוכר להסביר לה כל כך פנים, ולהראות רוחב לב כזה, עד כדי כיסוי הוצאות השאת שתי בנותיה. אעפ"כ הזרזוה למחרת לסור אל הבנק ולנסות בלב דופק את מזלה.

נשבחן פקיד הבנק את ההמחאה, תקע בה מבט תוהה, מסתכל פעם ופעמיים וכולו נבוך ומשתאה. תוך הבעת סימני המבוכה ביקש מהאישה להמתין, והוא נכנס עם ההמחאה למנהל הבנק שהיה גם בעליו, וכאן התרחש משהו דרמטי ביותר.

כשראה מנהל הבנק את ההמחאה, צנח מכיסאו והתעלף...

בבנק קמה מהומה, הפקידים עשמעו על המתרחש, הכניסו מיד את האישה לחדר צדדי והפקידו עליה שומר לבל תתחמק, תוך השד עיש כאן עניין עם מעשה מרמה. אחרי שעבדה רוחו של מנהל הבנק, ביקש לראות את האישה שהגישה את ההמחאה לפירעון, בהיכנסה נשאלה בבהילות, אימתי וכיצד קיבלה את ההמחאה. "רק אתמול קיבלתיו מיהודי מכובד בעל הדרת פנים, וישנם אפילו שני בחורי ישיבה היכולים לשמש כעדים, שראו איך שכותב ההוראה חתם על ההמחאה", ענתה האישה כמתנצלת.

"האם תוכלי לזהות את האיש אם אראה לך אותו בתמונה?" שאל המנהל. "בוודאי אזהה אותו, ואין לי כל ספק שגם שני הבחורים יוכלו לזהות אותו", ענתה.

הורה המנהל להביא לפניו את תמונת דיוקנו של אביו המנוח, וכשהוצגה התמונה בפני האישה, הצביעה בלא היסוס עליו כעל האיש שנתן לה את ההמחאה, ציווה המנהל לפרוע את ההמחאה ושהחר את האישה.

אחרי שהאישה עזבה, סיפר המנהל לנוכחים את פשר הפרשה המוזרה שהתחוללה לנגד עיניהם. האיש שמסר את ההמחאה לאישה, אינו אלא אביו שהלך לעולמו לפני עשר שנים. בלילה שלפני זה הופיע אביו בחלום ואמר לו בוז הלשון: **"דע לך שמאן שסרת מן הדרך הישרה והתחנתת עם נכרית והפסקת לעמור את הקדיש, לא מצאה נשמתי מנוחה, עד שבאה אישה אלמונית וצוותה להגיד קדיש לנשמות שאין אומרים קדיש אחריהם, חזיתי עמדה לי שהקדיש הזה שאמרו בישיבה לפי פקודת האישה גרם עילוי ונחת רוח לנשמתי. אישה זו תופיע מחר בבוקר בבנק שלך עם המחאה שמסרתי לה לכיסוי הוצאות נישואי שתי בנותיה".** כעקמתני בבוקר נפעם מהחלום, ספרתי לאשתי שלעגה לכל העניין, אולם משהופיעה האישה עם ההמחאה נתאמת לי שאכן החלום אמת היה.

וסיים מורנו (הרב זוננפלד) "מי היו שני הבחורים? אני הקטן וחברי ר' יהודה גרינוואלד..."
האיש נהיה לבעל תשובה, אשתו נתגיירה כדן, וזכו להקים בית נאמן בישראל.

הרב יוסף חיים זוננפלד נולד ב-ל' בכסלו תר"ט (1849) ונפטר ב-י"ט באדר תרצ"ב (1932). היה רבה הראשון של העדה החרדית בירושלים.

סיפור מצמרר מאת הרב זצ"ל

הסיפור שלהלן מועתק מילה במילה מתוך הספר "האיש על החומה" - תולדות הגאון רבי יוסף חיים זוננפלד זיע"א:

אישה מכובדת ובעלת עסק מבוסס, הייתה נוהגת במשך שנים רבות להביא מדי פעם בפעם תרומה הגונה לישיבה, בתנאי שיגידו בישיבה קדיש תמידי לעילוי אותן נשמות גלמודות שאין מי שיגיד קדיש אחריהן, והישיבה העמידה בחור מיוחד שאמר קדיש לטובת נשמות אלו.

לימים הסתלק לעולמו בעלה של אותה אישה, ומכיוון שהוא ניהל את העסק ביחד אתה, פגעה פטירתו בעסק, שנצטמק והלך עד שנסגר כליל. מצבה הכלכלי של האישה הלך והחמיר, וברבות הימים נפל עליה עול נוסף, כאשר הגיעו שתי בנותיה לפרקן, וכסף מנלן? נשאה האישה את סבלה בדומיה, קיבלה עליה את הדין באומץ והשלימה עם גורלה. אולם, על דבר אחד לא יכלה לוותר ולכה היה מר עליה ביותר והכאיב אותה מאוד, זהו, עניין שמירת הקדיש שעלול להתבטל, אחר שהפסיקה את ההקצבה למטרה זו.

במר נפשה עלתה להנהלת הישיבה ושטחה את בקשתה שהישיבה תיאות להמשיך גם הלאה את שמירת הקדיש לעילוי נשמות גלמודות, עד שירחיב ה' את גבולה ותחזור לתמוך בישיבה כמקודם. נתרגשו מאוד ראשי הישיבה מתום לבה וצדקת נפשה של אלמנה זו, והבטיחוה למלאת את מבוקשה לשמור את אמירת הקדיש כמו עד כה. הבטחה זו מלאה את נפשה אושר אין קץ, וכשברק של אושר מוצנץ מעיניה הנוגות, נפרדה מראשי הישיבה ופנתה ללכת לדרכה. מעתה שוב לא העיק עליה כל כך מצבה היא, ואפילו מצב שתי בנותיה שהגיעו כבר מזמן לפרקן, כי מרגע שעניין הקדיש לנשמות גלמודות הובטח לה, כמעט שלא חסר לה כלום בעולמו של הקב"ה, ובעניין שתי בנותיה, שמה מבטחה בה, אבי יתומים ודיין אלמנות, והוא הרוחם וחנן יראה בוודאי בעניין של בנותיה, ויזמין להן את זיווגן וכל צרכיהן.

בצאתה לרחוב בא למולה יהודי ישיש בעל הדרת פנים נדירה, כשזקן צח כשגל יורד לו על פי מידותיו, וברכה לשלום, הופתעה האישה מהסברת הפנים הלבבית של הזקן הבלתי מוכר לה. הפתעתה גדלה שבעתיים, בעת שהזקן התקרב אליה ונכנס אתה בעיחה לבבית תוך התעניינות במצבה ובמצב בנותיה.

נאנחה האישה קשות ושטחה לפניו את מר גורלה ואת נפילתה מאיגרא רמה לשפל המדרגה, עד שאין לה האמצעים ההכרחיים להשיא את בנותיה הבוגרות.

"מהו הסכום המשוער הדרוש לך להוצאות נישואיהן של בנותיך?" שאל הזקן. "לשם מה חשוב לכבודו לדעת, למאי נפקא מינה?" השיבה האישה בתמהון ונקבה בסכום המשוער.

שלף הזקן גיליון נייר ורשם הוראה לבנק המקומי לשלם לאישה את הסכום שנקבה, אולם בטרם שם את חתימתו, הביע את משאלתו שהיות ומדובר בסכום רציני מאוד, רצוי שתהא חתימתו בנוכחות עדים שיראו במו עיניהם כשהוא חותם אישית על ההמחאה, ויאשרו זאת בחתימת ידם.

נרגשת ומופתעת ממה שהתרחש, עלתה לאולם הישיבה ובקשה משני בחורים להילוות אליה, משראה אותם הזקן, הציע להם שיתבוננו איך שהוא שם את חתימתו על הוראת התשלום.

"עין זחיים היא למוזיקים בה - ותומכיה מאולר"

ואלה יצמדו על הברכה: גל בדינה, מוריה בת בת-שבע, גל בציון, רון ב' יגאל, יגאל בן סעדיה, בת שבע בת סעדיה, מנדי בן ימימה, יערה בת יהודה, יונתן בן לאה, שרית בת תמר, מישל בן שושנה, שרונה בת אילנה, בת ציון בת לאה, עידו בן מרדכי, שריה בן מנחם, אמיתי בן שלום.

לוי' שיעורים בכפר ביל'ו ב':

יום א': שיעור משניית - לימוד סדר מועד, שעה: 21:00.
השיעור מתקיים בבית משפחת טאייב.

יום ג': שיעור בספר התניא - מפי הרב מאיר הכהן, שעה: 21:00.
השיעור מתקיים בבית הכנסת בכפר ביל'ו ב'.

יום ה': שיעור פרשת שלח - שניים מקרא ואחד תרגום, שעה: 20:00.
השיעור מתקיים בבית הכנסת בכפר ביל'ו ב'.

שבת קודש: שיעור רש"י כ-20 דקות לפני תפילת מנחה.

לוי' תפילות בשבת:

מנחה ערב שבת: 17:15

שחרית: 9:00

מנחה: 16:40

סעודה שלישית: 17:00

ערבית מוצ"ש: 18:05

להקדשות בעלון (להצלחה, רצאה, עליו נשמת)

ניתן לשלוח הודעות למייל: idanzvi@gmail.com או בפלאפון: 050-3503025